

des besvarer vor Regjering dette? Jeg fremfører det, for at vi nøie kunne komme til at kjende den Regjering, som vi synes saa tilbøielige til at stille os ved (Nei! Nei!). Ja lad os dog være ærlige i den Henseende (Hør!). Da de ærede Herrer med Bished vide, at den nuværende Regjering er nødt til at opfylde et Ord, den har givet, selv om den troede, at Andre kunde bryde det, da de vide, at den maa gjennemføre Toldeenheden eller flytte sig fra den Plads, hvorpaa den staaer, og lade Andre prøve paa, hvad de kunne gjøre, saa vide de ogsaa, at de to Ting, at forkaste denne Lov og at sætte Regjeringen tilside, ere eensbetydende (Nei! Nei! Jo! Jo!). De kunne svare mig: Regjeringen kan henvende sig til Folket, og spørge: Hvad ville I? (Hør! Ja!). Men dette er et stort Foretagende; vi skaffe en Bevægelse tilveie, og vi skaffe et nyt Valg tilveie, som ikke foregaaer under de sædvanlige rolige Omstændigheder (Jo! Jo! Nei!). Vi skaffe et nyt Valg tilveie under Indskydelse om hvilke vi ikke vide, hvorledes de ville komme til at virke (Jo! Nei!). Vi skulle lægge Mærke til, at, naar denne Sag falder, og et saadant Tilfælde indtræder, saa ligger der en anden Sag i Baggrunden, hvorover man skal udtale sig med det Samme, og som det store Publikum endnu ikke kjender; thi den har hidtildags været skjult i tausse Gjemmer. Vi gaae altsaa derved løs paa at stavne Folket til nye Valg, hvor det let kommer til at gaae for meget til den ene eller til den anden Side. Kunne vi være tjente med at faae en Rigsdag, der altsor tilbøielig følger de Indskydelse, der gives den? Det kunne vi ikke være tjente med! (Nei! Hør!). Vi kunne endnu mindre være tjente med en Rigsdag, der bryder med de Forhold, vi have indgaaet lige overfor Europa; derved sætte vi Grundloven langt mere paa Spil (Aa! Aa!) end ved at lade den boie sig i Dieblis som disse (Stærk Bevægelse i Salen).

Formanden: Jeg maa paa det Bestemte opfordre til at lade Taleren udtale sig, naar han ikke er udenfor Ordenen.

Scherning: Hvad siges der om Competencen: „Competencen vilde vel være begrundet, hvis Hans Majestæt Kongen vilde for-

andre Holsteens Forsatning paa nogen anden end en forfatningsmæssig Maade. At Allerhøiøstamme ikke nærer en saadan Hensigt, er fra vor Side udtryffeligt bleven erklaret, og til at fordr mere er Forbundsforsamlingen ikke berettiget.“ Man taler her om at skaffe Fællesforfatningen tilveie, og man forlanger, at den skal gaae forud for Toldeenheden, medens man tillige erklærer, at det er vigtigt og nyttigt, at man kommer tidligt til Toldeenheden, men at man kun vil udsætte Toldeenhedens Indførelse, til man faaer Fællesforfatningen. Men hvorledes skulle vi komme til en fælles Forsatning med Holsteen, naar den ikke kan faae den lovlige Form, naar Regjeringen ikke kan høre Stændernes Raad derom? — thi det er i Holsteen den lovlige Form. Stænderne maae altsaa tænkes tilside i Holsteen, før nogen Fællesforfatning kan gives for Landet, før Holsteen kan have nogen Medvirkning i den lovlige Form. (En Stemme: Provisioriff!) Ingen kan, troer jeg, være i Tvivl om min Maade at betragte Fællesforfatningen paa. For at gjøre min Stilling klar i dette Spørgsmaal, som i de fleste andre, jeg giver mig af med, er jeg gaaet et Skridt forud, og har sagt, hvad jeg ønskede og vilde. Det er meget lettere at stille sig paa den anden Side, og kun udtale, hvad man ikke vil; derved er man sikker paa, ikke at blive tvungen til at gjøre det, man har lovet, men ikke vilde. Men jeg tager meget gjerne imod denne Stilling; den hjælper mig meget vel i dette Dieblis. Min Stilling i denne Sag er nu som i alle andre, at jeg ikke troer, man skal gjøre Noget, som gaaer udenfor den lovlige Orden. Hvilken Bei have vi betraadt for at komme til den Forsatning, vi have, og hvad skylde vi, at vor Forsatning hidtil har haft en saadan Varighed, en saadan Fasthed? Vi skylde dette den Omstændighed, at vi ikke have frygtet for at gaae en Bei, hvorved de Organer, som vare til, ophorte paa en naturlig Maade, saa at nye Organer fremkaldtes af dem. Men skulle vi da frygte for, at den Fællesforfatning, vi efterstræbe, bliver til paa den samme Maade, skulle vi ikke ønske, at det netop bliver det, der skeer? Man siger da: men vi adsplitte Stæten derved, at vi først